

טוראי שלמה (חי) אבאלס ז"ל

בן שרה ואילן
נולד בירושלים

בתאריך כ' בתמוז תשמ"ג, 30/6/1983

התגורר בירושלים

התגייס ביוני 2003

של"ת יישובת

נפטר ממחלה

בתאריך ג' בתמוז תשס"ד, 22/6/2004

נקבר בהר הרצל

אזור: ד' חלקה: 7 שורה: 11 קבר: 9

הותיר אחוריו הוריהם, שלושה אחים ושתי אחיות

בן 21 נפלו

קורות חיים

בן שרה ואילן. נולד ביום כ' בתמוז תשמ"ג (30.6.1983) בירושלים. אח לאוריאל, Lah, יעקב, אודליה ואליאנף.

שלמה חי למד בבית-הספר הייסודי "יהודה הלווי" בירושלים, בבית-הספר התיכון "מעלה התורה" במעלה אדומים ובבית-הספר "יד בנימין" בנחל שורק. משם המשיך לשיבת החסדר "היכל אליהו" בכוכב יעקב ולישיבת "המאיר" בירושלים. בשעותיו הפנויות היה פעיל בתנועת הנוער "עזרא".

אמציה לוי-חברוני, מנהל בית-הספר "יהודה הלווי", מס' פ"ג: "שלמה חי נתגלה לנו כילד בעל מידות ודרך ארץ ונקשרנו אליו. הוא גילה משיכה למסורת ולאמונה דתית, ידע תמיד בספר על לימוד ששמע או על שיחה שהאזין לה, בבית-הכנסת או כשהיה מתלווה אל אבא למקומות אחרים. תלמיד רציני ונבון ומתמיד בלימודיו. הוא ידע תמיד לחפש ולגלות את הטוב שבסבירתו, לגעת בו ולהתחבר אליו."

שמעאל לנדוירט, מורה ומchniko של שלמה חי בבית-הספר "מעלה התורה", כותב: "שלמה חי היה תלמיד תמים ללא התחכਮויות הן ביחסו לחבריו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

והן ביחסו למורו.ILD ישר ופשטוט, ולכנן היה אהוד מאוד עליהם, אם צרייך עזרה מיד מכבליים זאת ממנה עם חיזוק ובשמחה. דבר נוסף שיחיד אותו הוא כבוד כלפי הוריו ומוריו. התאמץ בכל עת ללמידה ולשאול ללא הפסקה – ודברים אלה הביאו להישגים נאים, כדברי חז"ל: 'יגעת ומצאת – תאמין'."

שלמה חי התגיים לצה"ל ב-19.6.2003 והחל את שירותו במסגרת של"ת ישיבות.

חבריו ליחידה סיפרו כי היה חבר אמיתי, נאמן ואהוב על כולם, בעל שמחות חיים, טוב לב, תמים ונדיב, שבכל פעם שנזקקו לעזרה שלמה חי היה הראשון להזכיר.

ביום ג' בתמוז תשס"ד (22.6.2004) נפטר שלמה חי ממחלת והוא בן עשרים וachtת. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחיו הורים, שלושה אחים ושתי אחיות.

מתוך דברים שנכתבו לזכרו של שלומי בישיבת "יד בנימין": "עומד ומשמש" – כזה היה שלומי זכרונו לברכה. "עומד ומשמש" את הוריו, "עומד ומשמש" את רבותיו ומוריו, "עומד ומשמש" את חברי... והכל – מתוך שהוא "עומד ומשמש" את בוראו. בפשטות, בצדינות, ברוח טוביה. במוותו יותר מאשר בחיו. שלומי היה 'יצור משונה' בישיבה. בחור המחפש אתגרים ומאתגר את מוריו לאותם אתגרים. מעותה הן ההזדמנויות בהן זוכה המורה לתלמיד הדוחף אותו לתת עוז ועוד, לא להסתפק בקיים. למצוא עבورو עוד MERCHANTABILITYות להתקדמות, עוד שאיפות להשגה. יומתלמידי יותר מכולם". שהוא "עומד ומשמש", לימדי פרק כיצד יהיה "עומד ומשמש". מעותן ההזדמנויות בהן זוכה מורה למלות תודה והערכתה מתלמיד, עוד בהיותו בין כותלי הישיבה. שלומי ידע להעירך, להזכיר. חיוכו הבישני אמר את תודתו. בזיכרונו דמותו ואישיותו נתחזק. בדבוקותו נידבק, באהבת האדם שבו. בירושלים נחם".

מתוך דברים שנכתבו על שלומי מפי הרבה דוד בוצ'יקו והרבי זכאי מזרחי: "קשה לדבר על שלמה אבלס זיל' בלשון עבר. אהבנו אותו. הוא השתלב בישיבה. הוא אהב את הישיבה והישיבה אהבה אותו. הוא היה רך בשנים כשההשגה החליתה להביא את נשמו עדן. אולם הספיק בשנים מעותן לעלות בסולם העולה בית אל. ראשית הוא החליט להיכנס לישיבה. החלטה זו גורלית הייתה לאיפונו אישיותו. בחירה זו בגיל צעיר מעידה על הכוון שבוחר בחור צער. סוף מעשה זה מUID על מחשבה תחילת. אולם

אָרְגּוֹן יָד לִבְנִים
סַנִּיט יְרוּשָׁלָיִם

לא קלה הייתה התפקידות בישיבה. אבל שלמה לא יותר. אפשר לומר עליו את הפסוק 'סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמיימה'. כשהשלמה בא לישיבתנו היה בחור ככל הבחורים, שקט וצנוע אשר ידע להסתיר את מעשיו ולא להתבלט בשטח, בעודו סולם אשר מונח היה בארץ אבל כל מעשיו, הגיגיו ורצונו היו לעלות ולהתעלות כלפי שמי' וראשו מגיע השמיימה', שהסולם גמטריא קול, צום, ממון. הן מבחינות תורהו שרומו זkol, הן מבחינות גמilot חסדיו שרומו ממון והן מבחינות התנהגותו שרומו צום, ראשו של שלמה הגיע השמיימה. מבחינת תורהו, כאשר היה נכנס לבית-המדרשה ללימוד, היה עם עפרון ומחק כדי לרשום כל דבר חידוש, כל פירוש בארכית. התאמץ להבין ולא הסתפק בלימוד שטхи שנוכל לומר, הנה הוא למד ומילא את חובתו. לא! אהב ללמידה ולהבין. שלמה למד בחשך ובמרכז רב ולא בעצלות. בחודש אולול נלמדה בישיבה מסכת ברכות. היה חשוב לו לסיים את הפרק הראשון עד ראש השנה כדי שיוכל לבוא ליום הדין ערוץ ומוכן מבחינתו. שלמה לא יותר אף פעמי על לימוד מוסר. הוא רצה שהතורה שהוא לומד תהיה מעודנת. כשהשלמה היה שב משbat חופשית היה מספר בהנאה איך חוזר בבית על דף הגمراה שלמד. שלמה ידע להעריך את לומדי התורה וידע איך לכבדם. שלמה ניחן במידה של יודוט אהרון. כשהעירו לו היה שותק ומקבל באהבה. מבחינת גמilot חסדים, שלמה תמיד היה ראש וראשון בישיבה לעזר ולסייע. אוזן שלמה הייתה קרובה וידו מושחת לעזרה. כשהיה מגיע בחור חדש לישיבה תמיד היה שלמה, שהיה יודע לחיך חיוך לאוזן, שנtan לבחוור הרגשה טוביה. כשהגיעו 'חבריה' עולים חדשים לישיבה, אשר לא ידעו לדבר כלל עברית, היה שלמה מתרגם ועזר להם להשתלב בחברה וכל זה, בשיא הפשטות והטבחיות, בלי לחפש לעצמו את הכבוד אלא אך ורק לטובת הכלל, שתמיד עמדה נגד עיניו. ו מבחינות התנהגותו, שלמה היה מתנהג תמיד בין החברים למופת והיה מקיים את הפסוק 'ואהבת לרעך כמוך' במלואו. תמיד דאג שתשרה בישיבה אחיזות ושלום ואם חס וחילתה היה קורה מקרה בישיבה, או איזו אי-הבנה ואחד הבחורים נפגע, לא היה שקט ולא היה נרגע עד שהיא הולך ומפיזס את אותו בחור. שלמה היה בחור שידע לקבל מרות וידע לכבד ולהוקיר את לומדי התורה ותמיד בכל עיטה שהיתה צחה לו היה מתיעץ עם הרבנים שלו. לפני כל צעד שהיה עשה, היה מבחינת מעשים בישיבה והן מבחינת יציאה עם חברי בחופש, תמיד היה דואג לשאול אם זה בסוד מבחינת התורה והקב"ה העשות כך. שלמה זכה לסיים את כל מסכת ברכות. וזה מה שכותב בשיר השירים 'הנה מטתו של שלמה שישראלים גיבורים סביב לה', שלמה זכה לסיים את מסכת ברכות שיש בה 60 דף ואלה אותם הגיבורים אשר ליוו אותו לגן עדן במחיצת הצדיקים. יהי זיכרו ברוך".

מתוך דברים שנאמרו על שלמה בישיבת "המאיר": "המשנה במסכת אבות מספרת על רבי יוחנן בן זכאי שאמר לתלמידיו 'צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם'. רבי אליעזר בן הורקנוס אמר 'עין טוביה', רבי יהושע אמר 'חבר טוב', רבי יוסי אמר 'שכן טוב', רבי שמעון אמר 'הרואה את הנולד' ורבי אלעזר אומר 'לב טוב' (מסכת אבות, ב', ט'). נדמה שככל התכונות הללו איפיננו את תלמידי היקר שלמה אבאלס ז"ל מישיבת "היכל אליהו", שעה למתיابتא דרכיעא בתחלת דרכו בקדש... שלמה הייתה עין טובה. לאחר כל שיעור כמעט היה ניגש אליו לומר כמה נהנה מהלימוד. תמיד היה לו משהו טוב לומר לאנשים אחרים - לחזק ולעוזד. שלמה היה חבר טוב. נאמנות גודלה הייתה לו לבחורי הישיבה ולחברי האישיים. תמיד ידע להושיט עזרה לכל מי שזוקק לה, והיה מוכן להתחלק עם כולם בכל דבר. גם אם מדובר היה בדבר יקר לו. שלמה היה שכן טוב. כך מעמידים עליו לא רק אנשי שכונתו במעלה אדומים, אלא גם שכינוי הקרובים ביותר, אלה שהרו איתו يوم יום פנימייה. שלמה גם ראה את הנולד. תמיד חיפש להתעלות בתורה ובחוכמה, וכאשר הרגיש שאינו מתקדם בקצב הרואוי, אזי הילך בעצמו של ראש הישיבה לשם שיעורים בירושלים. לאחר שבחר לעצמו מספר נושאים בתורה, שב לישיבה שבה למד - 'היכל אליהו', אך המידה שאיפינה את שלמה יותר מכל הייתה אותה המידה שעלייה דבר ר' אלעזר בן ערך. שלמה היה 'לב טוב', לב גדול, לב זהב ועם זאת לב רגish מאד, ואת כל הקורה סביבו היה לוקח לב... קשה לדבר על תלמיד שנפטר, קשה להיפרד, אין לנו מילים לבטא את כל הכאב והצער ממותו בטרם עת. אולי מעט מן הנחמה נוכל לשאוב מההידיעה שלמה השאיר אחריו בעולם הזה אור מיוחד מאד. אור שהוא מאפיין רק אותו... המהרא"ל מפראג מסביר בנטיב אהבת הרע שאי אפשר לאחוב באמות את הבריות מבעלי אהוב את הקב"ה מכיוון שהוא יתברך המקור להם, וכך גם להיפך: לא ניתן לאחוב את השם יתברך מבעלי לאחוב את בריותו באמות. נדמה שלמה ייחד בחיו את שתי המידות הללו בדברי ר' חנינא בן דוסא: 'כל שרות הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו' (אבות ג', י"ג). תהא נשמו צורחה בצרור החיים. 'בילע המות לנצח ומחה אדוני' דומה מעל כל פנים' (ישעה כ"ה, ח')."

מורתו בכיתה ב', כרמלה וייצמן, כתובת: "לפנינו שנים לא רבות ה策רף לכיתתנו לצד נחמד, שלמה חי אבאלס, לצד קטו, חייכון וחמוד. נזוק קומה היה ומשכפיים על פניו הענוגות. בחיזוק ובשםחה הגיעו לבית-הספר, כשהיה אוחז ביד אביו הדואג לשמור עליו כל העת... שמק' ישולומי אכן איפין אותו, שכן רודף שלום היה תמיד, בין החברים, בכיתה או

בפסיקת. לכיתה תרמת המון, ודע שלומי מקומך בכיתה חקוק בזיכרון.
כרב-חובל באוניה ביום סוער חתרת שלומי כשםך להגיע לשלמות.
מאמצים רבים השקעת ואכן הגעת להצלחות. שלומי! כמה חבל שלא
הצלחת להמשיך ולהתור, שהרי סערת החיים גברה עליו, דזוקא בהיותך
חיל גיבור וחסן"

אבלס, שלמה חי

בן שרה ואילן. נולד ביום כ' בתמוז תשמ"ג (30.6.1983) בירושלים. אח לאוריאל, לאה, יעקב, אודליה ואליאס. שלמה חי למד בבית-הספר היסודי "יהודיה הלוי" בירושלים, בבית-הספר התיכון "מעלה התורה" במעלה אדומים ובבית-הספר "יד בנימין" בנחל שורק. משם המשיך לישיבת ההסדר "היכל אליהו" בכוכב יעקב ולישיבת "המאיר" בירושלים. בשעותיו הפנויות היה פעיל בתנועת הנוער "עוזרא".

אמציה לוי-חברוני, מנהל בית-הספר "יהודיה הלוי", מספר: "שלמה חי נתגלה לנו כילד בעל מידות ודרך ארץ ונקשרנו אליו. הוא גילה משיכה למסורת ולאמונה דתית, ידע תמיד לסר על לימוד ששמע או על שיחה שהאזין לה, בבית-הכנסת או כשהיה מתלווה אל אבא למקומות אחרים. תלמיד רציני ונבון ומתמיד בלימודיו. הוא ידע תמיד לחפש ולגלות את הטוב שבסבירתו, הגיע בו ולהתאחד אליו".

שמעאל לנדוירט, מורה ומחנכו של שלמה חי בבית-הספר "מעלה התורה", כותב: "שלמה חי היה תלמיד תמים ללא התחכਮויות הן ביחסו לחבריו והן ביחסו למורה. ילד ישיר ופשוט, ولكن היה אהוד מאוד עליהם, אם צריך עזרה מיד מקבלים זאת ממנו עם חיקוק וברשותה. דבר נוסף שייחד אותו הוא כבוד כלפי הורי ומוריו. התאים בכל עת ללמידה ולשאול ללא הפסקה ודברים אלה הביאו לו להישגים נאים, לדבריו חז"ל: 'יגעת ומצאת – תאמי'".

שלמה חי התגייס לצה"ל ב-19.6.2003 והחל את שירותו במסגרת של"ת ישיבות. חבריו ליחידה סיפרו כי היה חבר אמיתי, נאמן ואהוב על כולם, בעל שמחת חיים, טוב לב, תמים ונדיב, שבכל פעם שנזקקו לעזרה שלמה חי היה הראשון להצעעה. ביום ג' בתמוז תשס"ד (22.6.2004) נפטר שלמה חי ממחלת והוא בן עשרים וחתה. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים, שלושה אחים ושתי אחיות.

מתוך דברים שנכתבו לזכרו של שלומי בישיבת "יד בנימין": "'עומד ומשמש' – כזו הייתה שלומי זכרונו לברכה. 'עומד ומשמש' את הורי, 'עומד ומשמש' את רבותו ומוריו, 'עומד ומשמש' את חברי... והכל – מתוך שהוא 'עומד ומשמש' את בוראו. בפשטות, בצדינות, ברוח טובה. במוותו יותר מאשר בחייו. שלומי היה 'יצור משונה' בישיבה. בחור המחבר אתגרים ומאתגר את מוריו לאוטם אתגרים. מעותות הן ההזדמנויות בהן זוכה המורה לתלמיד הדוחף אותו לתת עוד ועוד, לא להסתפק בקיים. נמצא עבورو עוד משלימות

להתקדמות, עוד שאיפות להשגה. יומתלמייד יותר מכולם. שהוא, שהיה עומד ומשמש, לימדי פרק כיצד אהיה עומד ומשמש. מעות ההזדמנויות בהן זוכה מורה למולות תודה והערכה מתלמיד, עוד בהיותו בין כותלי הישיבה. שלומי ידע להעריך, להוקיר. חיווכו הביאני אמר את תודתו. בזיכרונו דמותו ואישיותו נתחזק. בדבוקותו נידבק, באהבת האדם שבו. בירושלים נחם".

מתוך דברים שנכתבו על שלומי מפי הרב דוד בוצ'יקו והרב זכאי מזרחי: "קשה לדבר על שלמה אבלס ז"ל בלשון עבר. אהבנו אותו. הוא השתלב בישיבה. הוא אהב את הישיבה והישיבה אהבה אותו. הוא היה רך בשנים כשההשגחה החליטה להביא את נשמתו עדן. אלום הספיק בשנים מעות לעלות בסולם העולה בית אל. ראשית הוא החליט להיכנס לישיבה. החלטה זו גורלית הייתה לאיפונו אישיותו. בחרה זו בגין צער מעידה על הכוון שבחור צעיר. סוף מעשה זה מעיד על מחשבה תחילה. אלום לא קל היה הינה התפקידים בישיבה. אבל שלמה לא יותר. אפשר לומר את הפסוק 'סולם מוצב ארץ' והוא שגעה השמיימה'. כשהלמה בא לישיבתנו היה בחור ככל הבחורים, שקט וצנוע אשר ידע להסתיר את מעשיו ולא להתבלט בשטח, כאוטו סולם אשר מונח היה בארץ אבל כל מעשו, הגיגיו ורצונותיו היו לעלות ולהתعلות כלפי שמי' יורשו שגעה השמיימה', שהסולם גמטריא קול, צום, ממון. הן מבחינת תורה שromo' לקול, הן מבחינת גמilot חסדיו שromo' לממן והן מבחינת התנהגותו שromo' לצום, ראשו של שלמה הגיע השמיימה. מבחינת תורה, כאשר היה נכנס לבית-המדרשה למדוד, היה עם עפרון ומחק כדי לרשום כל דבר חדש, כל פירוש בארמית. התאמץ להבין ולא הסתפק בלימוד שטхи שנוכל לומר, הנה הוא למד ומילא את חובתו. לא! אהב ללמידה ולהבין. שלמה למד בחשך ובמרץ רב ולא בעצלות. חדש אלול נלמדה בישיבה מסכת ברכות. היה חשוב לו לסיים את הפרק הראשון עד ראש השנה כדי שיוכל לבוא ליום הדין ערוץ ומוכן מבחינתו. שלמה לא יותר אף פעם על לימוד מוסר. הוא רצה שהتورה שהוא לומד תהיה מעודנת. כשהלמה היה שב משבת חופשית היה מספר בהנאה אין חזר בבית על דף הגמרא שלמד. שלמה ידע להעריך את לומדי התורה וידע איך לכבדם. שלמה ניחן במידה של יודום אחרונו'. כשהעירו לו היה שותק ומקבל באחבה. מבחינת גמilot חסדים, שלמה תמיד היה ראש וראשון בישיבה לעוזר ולסייע. אוזן שלמה הייתה קשה וידו מושתת לעזרה. כשהיה מגיע בחור חדש לישיבה שלמה, שהיה יודע לחיק' חיוך מאוזן לאוזן, נתן לחור הרגשה טובה. כשהגיעו 'חבריה' עולים חדשים לישיבה, אשר לא ידעו לדבר כלל בעברית, היה שלמה מתרגם ועוזר להם להשתלב בחברה וכל זה, בשיא הפשטות והטבעיות, בלי להפצע את הכבוד אלא אך ורק לטובת הכלל, שתמיד עמדה לנגד עיניו. ו מבחינת התנהגותו, שלמה היה מתנהג תמיד בין החברים למופת והיה מקיים את הפסוק יאהבת לרעך כמוך' במלואו. תמיד דאג שתשרה בישיבה אחדות ושלום ואם חס וחלילה היה קורה מקרה בישיבה, או איזו אי-הבנה ואחד הבחורים נפגע, לא היה שקט ולא היה נרגע עד שהוא הולך ומפיעס את אותו בחור. שלמה היה בחור שידע

לקבל מרות וידע לכבד ולהזכיר את לומדי התורה ותמיד בכל בעיה שהיתה צחה לו היה מתייעץ עם הרבנים שלו. לפני כל צעד שהוא, הוא מבחינת מעשים בישיבה והן מבחינת יציאה עם חברים בחופש, תמיד היה דואג לשאול אם זה בסדר מבחינת התורה והקב"ה לעשות כך. שלמה זכה לסייע את כל מסכת ברכות. וזה מה שכתב בשיר השירים הנה מסתתו שלשלמה שישים גיבורים סבב לה, שלמה זכה לסייע את מסכת ברכות שיש בה 60 דף ואלה אותם הגיבורים אשר ליוו אותו לגן עדן במחיצת הצדיקים. יהי זיכרו ברוך". מตוך דברים שנאמרו על שלמה בישיבת "המאירי": "המשנה במסכת אבות מספרת על רבי יוחנן בן זכאי שאמר לתלמידיו צאו וראו איזוהי דרך שידבק בה האדם". רבי אלעזר בן הורקנוס אמר עין טוביה, רבי יהושע אמר חבר טוב, רבי יוסי אמר שכון טוב, רבי שמעון אמר הרואה את הנולד ורבי אלעזר אומר לב טוב (מסכת אבות, ב', ט'). נדמה שככל הטענות הללו איפיינו את תלמידי היקר שלמה אבל זיל מישיבת "היכל אליהו", שעליה למתיابتא דרך יઆ בתחלת דרכו בקדושים... לשלים היה עין טובה. לאחר כל שיעור כמעט היה ניגש אליו לומר כמה נהנה מהלימוד. תמיד היה לו משחו טוב לומר לאנשים אחרים - לחזק ולעוזד. שלמה היה חבר טוב. נאמנות גודלה הייתה לו לבחורי הישיבה ולחבריו האישיים. תמיד ידע להושיט עזרה לכל מי שזוקק לה, והוא מוכן להתחלק עם כולן בכל דבר. גם אם מדובר היה בדבר יקר לו. שלמה היה שכון טוב. כך מעידים עליו לא רק אנשי שכונתו במעלה אדומים, אלא גם שכנו הקרובים ביותר, אלה שגורו איתו יום יום בפנימיה. שלמה גם ראה את הנולד. תמיד חיפש להタルות בתורה ובחוכמה, וכאשר הרגיש שאינו מתקדם בקצב הרואוי, איז הילך בעצמו של ראש הישיבה לשם שעמום שיעורים בירושלים. לאחר שבחר לעצמו מספר נושאים בתורה, שב לישיבה שבה למד – היכל אליהו, אך המידה שאפיינה את שלמה יותר מכל הייתה אותה המידה שעליה דבר ר' אלעזר בן ערך. לשלים היה לב טוב, לב גדול, לב זהב ועם זאת לב רגש מאד, ואת כל הקורה סביבו היה לך ללב... קשה לדבר על תלמיד שנטperf, קשה להיפרד, אין לנו מילים לבטא את כל הכאב והצער ממותו בטרם עת. אולי מעט מן הנחמה נוכל לשאוב מהתודעה שלמה השאיר אחריו בעולם הזה או רמיוחד מאד. אור שהיה מאפיין רק אותו... המהרא"ל מפראג מסביר בנתיב אהבת הרע שאי אפשר לאחוב באמת את הבריות מבלי לאחוב את הקב"ה מכיוון שהוא יתברך המקור להם, וכך גם להיפך: לא ניתן לאחוב את השם יתברך מבלי לאחוב את בריותו באמת. נדמה שלמה ייחד בחיוו את שתי המידות הללו בדברי ר' חנינא בן דוסא: 'כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקומות נוחה הימנו' (אבות ג', י"ג). תהא נשפטנו צורחה בצרור החיים. 'יבילע המות לנצח ומחה אדוני דמעה מעלה כל פנימי' (ישעיה כ"ה, ח')."

מורתו בכיתה ב', כרמליה וייצמן, כתובת: "לפני שנים לא רבות ה策רף לכיתתנו ילד נחמד, שלמה חי אבלס, ילד קטן, חינוך וחמוד. נמוך קומה היה ומשכפיים על פניו הענוגות. בחיזוק ובשםחה הגיע לבית-הספר, כשהיה אוחז בידי אביו הדואג לשמור עליו כל העת... שמן שלומי אכן איפיון אותו, שכן רודף שלום הייתה תמיד, בין החברים, בכיתה או בהפסקה.

זוכָר

לכיתה תרמת המון, ודע שלומי מקומך בכיתה חקוק בזיכרון. כרב-חובל באוניה ביום סוער
חרתת שלומי כשםך להגעה לשלהмот. מאמצים רבים השקעת ואכן הגעת להצלחות. שלומי!
כמה חבלי שלא הצלחת להמשיך ולהתור, שהרי סערת החיים גברה עליך, דזוקא בהיותך
חיל גיבור וחסונו".

